

RECENZJA

osiągnięć Pana dr. Marcina Piechockiego ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce wykonana na zlecenie Dziekana Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM z 24 kwietnia 2019 r.

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Habilitanta

Pan doktor Marcin Piechocki od początku swojej kariery naukowej jest związany z Wydziałem Nauk Politycznych i Dziennikarstwa (wcześniej Wydziałem Nauk Społecznych) Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 2003 r. ukończył studia magisterskie na kierunku politologia uzyskując od Dziekana WNS UAM nagrodę za najlepszą pracę magisterską (praca przygotowana pod kierunkiem naukowym prof. dr. hab. Bogdana Koszela). Pracę doktorską, zatytułowaną "Głos Wielkopolski" 1945-1989. Studium prasoznawcze" obronił w czerwcu 2008 roku, uzyskując stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce. Promotorem jego rozprawy była prof. dr hab. Bogumiła Kosmanowa, recenzentami zaś prof. dr hab. Bogdan Koszel oraz prof. dr hab. Wiesław Sonczyk.

W okresie od 1. października 2008 do 30. września 2018 roku dr Marcin Piechocki był zatrudniony w pełnym wymiarze godzin na stanowisku adiunkta na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Obecnie (tj. od 1. października 2018 r.), jest zatrudniony w ww. jednostce na stanowisku starszego wykładowcy.

2. Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w Art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311) oraz pozostałego opublikowanego dorobku naukowego, a także na podstawie ROZPORZĄDZENIA Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Dz. U. nr 196, poz. 1165

Habilitant przedłożył do oceny osiągnięcie naukowe w postaci monografii, zatytułowanej:

**"ŚWIAT PRZEDSTAWIONY. SPOSOBY KREOWANIA RZECZYWISTOŚCI
SPOŁECZNO-POLITYCZNEJ W PORTALU FRONDA.PL"**

Przedstawiona do oceny praca składa się z wprowadzenia, czterech rozdziałów, podsumowania oraz obszernej bibliografii i stanowi analizę sposobu kreowania rzeczywistości społeczno-politycznej w przekazie portalu Fronda.pl.

We wprowadzeniu Autor rozpoczyna rozważania od prezentacji podstawowych pojęć, takich jak informacja i dezinformacja, wzbogacając ich znaczenie o kontekst instytucjonalny mediów oraz o rozróżnienie takich terminów, jak perswazja i manipulacja (s.10). Dr Piechocki zasadnie wskazuje, iż podstawowym kryterium rozróżniającym perswazję i manipulację jest element jawności oddziaływania i świadomości odbiorcy podlegania wpływowi. W oparciu o przegląd literatury Autor wskazuje sposoby sporządzania informacji tendencyjnych, a także szeroko omawia perswazyjne funkcje komunikatu oraz techniki wywierania wpływu (s.11). Następnie Habilitant wprowadza definicje operacyjne pojęć dezinformacja i perswazja (s. 15), a także wylicza czynniki, które mogą sprzyjać, a nawet wymuszać, zniekształcenie przekazu mediów. Wśród nich Autor wymienia czynniki natury ekonomicznej (do których należy w Jego opinii m.in. właścicielskie prawo do wymogu zgodności publikacji z linią programową medium czy też naciski wywierane przez reklamodawców), jak i politycznej. W obrębie tych ostatnich szczególne znaczenie przypada przepisom prawnym regulującym sposób funkcjonowania mediów, ich dopuszczalną treść itd. W tej części pracy Habilitant definiuje również problem badawczy oraz formułuje zestaw siedmiu pytań badawczych (s. 19), wyczerpująco omawiając trudności i ograniczenia badań dotyczących obiektywizmu przekazu mediów, które w związku z tym dotychczas zawężyły się do analiz sposobu prezentacji wydarzeń w serwisach informacyjnych, natomiast znacznie rzadziej publicystyki. Jak słusznie zakłada Habilitant, w przypadku badania obiektywizmu publicystyki jedynym możliwym elementem przekazu, który można poddać ocenie, jest rzetelność (w sensie prawdziwości) argumentów, używanych w przekazie, a także proporcjonalny rozkład przywoływanych w publicystyce argumentów, które w debacie używane są przez przeciwne obozy. Stąd celem badania dr Piechockiego jest analiza poziomu emocjonalności języka wypowiedzi, proporcji prezentacji różnych opcji światopoglądowych, jakości ich prezentacji itd., której wyniki mają dać pogląd na temat ewentualnej stronniczości autorów przekazów publikowanych na łamach portalu Fronda.pl. Realizując swoje przedsięwzięcie badawcze Autor posłużył się kombinacją trzech metod badawczych, tj. analizy systemowej, analizy zawartości oraz analizy dyskursu. Wykorzystany materiał badawczy objął w sumie ponad tysiąc jednostek wypowiedzi medialnej, opublikowanych na łamach analizowanego portalu w okresie od 2014 do 2017 roku, których dobór do badań miał charakter celowy (s.18-19). Taki dobór narzędzi badawczych dr Piechocki uzasadnia przyjmując (jak się wydaje słusznie) założenie, że treści medialne wpisują się w dyskurs polityczny, rozumiany jako ta jego część, która obejmuje dyskurs elit symbolicznych na tematy polityczne (s. 22). Autor przyjmuje dalej założenie, iż media stanowią w związku z tym istotny podmiot komunikacji politycznej i pełnią centralną

rolę w tym procesie, co "oznacza możliwość redefiniowania rzeczywistości według zamierzeń nadawcy" (s. 23). Zainteresowanie badawcze Autora budzi w tym kontekście ekspozycja określonych wydarzeń w środkach przekazu. Dr Piechocki odwołuje się do koncepcji agenda setting i framing, społecznych funkcji mediów oraz ich znaczenia w tworzeniu sfery publicznej. W dalszej części wyводу Habilitant omawia istniejące klasyfikacje dziennikarstwa, szczególną uwagę poświęcając typologii autorstwa Thomasa Hanitscha i Tima P. Vosa, którą autorzy ci stworzyli w oparciu o kryterium dystansu do władzy (typy adwersarza, zwolennika i misjonarza; s. 26), ostatecznie wskazując iż "przedmiotem niniejszego opracowania są zatem zabiegi, które służą kreacji świata przedstawionego w publicystyce portalu Fronda.pl", a którego obraz jest wynikiem - jak zakłada dr Piechocki - selekcji, interpretacji i konstrukcji, wynikających z intencji jej autorów, w tym także intencji o charakterze ideologicznym (s. 27). Wprowadzenie kończy podrozdział prezentujący historię i charakterystykę portalu Fronda.pl jako przedmiotu badań.

W rozdziale pierwszym Habilitant omawia instrumenty wpływu na odbiorców zidentyfikowane w publicystyce badanego portalu. Rozważania rozpoczyna od prezentacji mechanizmów dezinformowania (dezinformacji), wśród których wymienia - obficie ilustrując swoje wywody przykładami - publikowanie materiałów nie znajdujących poparcia w faktach; imputowanie odbiorcom, iż inne media nimi manipulują; publikowanie informacji niewiarygodnych oraz narzucanie odbiorcom interpretacji za pomocą nieadekwatnych słów i terminologii, ew. nieprawdziwych danych. Innym zabiegiem służącym specyficznej konstrukcji świata przedstawionego, zidentyfikowanym przez Autora w publicystyce Fronda.pl jest odwoływanie się do emocji, w tym stosowanie etykiet oraz różnorodnych sposobów deprecjonowania oponentów politycznych i światopoglądowych, których to technik użycie sytuje zdaniem Habilitanta publikacje portalu "blisko redakcji o tabloidowym charakterze" (s. 61). Konkretnie przykłady publikacji wskazują, że w badanym okresie wśród technik perswazyjnych, którymi posługiwali się autorzy Fronda.pl znalazły się m.in. publikowanie informacji o znikomej, aczkolwiek emocjonalnie negatywnie nacechowanej wartości poznawczej; podkreślanie wysokich dochodów czy wystawnego stylu życia przeciwników politycznych; używanie potocznego i mocno pejoratywnie nacechowanego języka, a nawet wulgaryzmów w opisie oponentów; ferowanie wyroków przed zakończeniem procesów sądowych; sytuowanie określonych osób w pozycji sympatyka Rosji, Niemiec, Unii Europejskiej itp. Kolejny podrozdział tej części pracy poświęcony został fałszywym generalizacjom, które polegały w przypadku badanego portalu na ukazywaniu "rzeczywistości przez pryzmat stereotypów" (s. 75), dzięki czemu jego autorzy mogli "kreślić wizję świata, w którym istnieje grupa, z którą mają się identyfikować czytelnicy, oraz tak zwana reszta" (s. 75). Szczególnie często zabiegi te były stosowane w odniesieniu do muzułmanów (figura muzułmanina-terrorysty), którym dodatkowo imputowano niższość cywilizacyjną, a także imigrantów, uchodźców, osób o poglądach lewicowych i

liberalnych, a wreszcie i przedstawicielom takich narodowości, jak Niemcy (figura Niemca-wroga, Niemca-nazisty, Niemca-hegemonu Europy) i Żydzi. Ostatnie podrozdziały tej części pracy dr Piechocki poświęcił omówieniu nieuprawnionych analogii oraz insynuacji i domysłów, których obecność zidentyfikował w badanym przekazie, wskazując iż "dezinformować i manipulować można również, zestawiając dane, zjawiska lub wydarzenia w taki sposób, by uwiarygodnić wypowiedane sądy lub potwierdzić przyjętą tezę. Często oznacza to prezentowanie korelacji jako związku przyczynowo-skutkowego lub sugerowanie istnienia związku pomiędzy zjawiskami, niezależnie od tego, czy taka relacja zachodzi" (s. 95). W tym kontekście Autor podaje przykłady instrumentalnego podejścia autorów Fronda.pl do przywoływanych wskaźników statystycznych; posługiwania się nieuprawnionymi analogiami, wyolbrzymiania i przejawskawiania omawianych zależności; prezentowanie jednostkowego wydarzenia jako zjawiska o szerszej skali i znaczeniu; przypisywanie odmiennego znaczenia wypowiedanym przez aktorów politycznych słowom; utożsamianie własnych sądów, przekonań i wyobrażeń z faktami itp.

Rozdział drugi monografii poświęcony został prezentacji przykładów zabiegów perswazyjnych i retorycznych używanych przez autorów Fronda.pl wobec osób "inaczej myślących" (s. 115). Autor zauważa mechanizmy prowadzące do deprecjacji, a nierzadko wręcz dehumanizacji ("w wyniku animalizacji czy insektyzacji", s. 115), dyskredytowania i deprecjonowania, oponentów politycznych i światopoglądowych. Obiektem tego rodzaju przekazu był w publicystyce badanego portalu KOD, TK, Andrzej Rzepliński, Włodzimierz i Tomasz Cimoszewiczowie, Donald Tusk, Leszek Balcerowicz, Jerzy Owsiak, Jan Tomasz Gross, Kazimiera Szczuka, Jadwiga Staniszkis i wielu innych. W odniesieniu do tego typu aktorów autorzy Frondy używali m.in. określeń "resortowe dziecko", "nowa Targowica", "odsunięci od koryta", "ORMO", "lewak", "świnie" i wielu innych obraźliwych określeń, często również w odniesieniu do generacji rodziców, a nawet dziadków tych postaci polskiego życia publicznego, którzy wyznają inny niż autorzy Frondy system wartości. Jak zauważa Habilitant: "Używanie omówionych etykiet pozwala autorom predefiniować sposób odbioru wypowiedzi i działań osób, które są nimi oznaczane. Umożliwia im to odstępianie od dyskusji w oparciu o racjonalną argumentację i odwołanie się do skojarzeń, jakie wynikają z deprecjonujących określeń używanych wobec wybranych osób. Nie tylko delegitymizują te osoby, ale często dehumanizują czy pozbawiają czci, tym samym unieważniając ich działalność czy wypowiedzi, czyniąc mniej poważnymi" (s. 140), a dalej: "Stosunek do osób traktowanych jako oponenti, który wyraża się w przypisywaniu im złych intencji, etykietowaniu, deprecjonowaniu, wyszydzaniu i słownej agresji oraz niechęć do zaprezentowania ich argumentacji lub kontrargumentów wobec ich stanowiska, są konsekwencją przyjęcia manichejskiej optyki w prezentowaniu rzeczywistości (...). Takie zabiegi umożliwiają im wykluczenie z dyskusji interlokutorów i umniejszenie ich znaczenia. (...) Autorzy nie tylko nie podejmują polemiki z argumentami tak

prezentowanych rozmówców-przeciwników, lecz niejako automatycznie sytuują ich w określonej roli, która odbiera im prawo do udziału w tej dyskusji (...), nie są partnerami do rozmowy" (s.156-7). Ostatnim wskazanym przez Habilitanta w tej części pracy zabiegiem perswazyjnym autorów Fronda.pl jest przypisywanie oponentom politycznym negatywnych intencji.

Rozdział trzeci ("Imaginarium zagrożeń") monografii dr Piechocki poświęcił prezentacji przykładów publicystyki Frondy, które skupiały się na wskazywaniu niebezpieczeństw czyhających na Polskę, Polaków lub/i cywilizację chrześcijańską. Wyniki analizy pokazują, iż zagrożenia te i ich sposób definiowania często wiązały się z przyjętym światopoglądem i odnosiły się do takich kwestii, jak edukacja seksualna, mniejszości seksualne, teoria gender, in vitro itp. Zagrożenie w opinii autorów badanego portalu stanowili jednakowoż również politycy opozycji (w szczególności Donald Tusk) i oponenti polityczni (np. Mateusz Kijowski), media liberalne i dziennikarze z nimi związani (Gazeta Wyborcza, a w szczególności Adam Michnik), a także Unia Europejska, a w jej obrębie zwłaszcza Niemcy (wielość analogii do III Rzeszy). W świetle przytoczonych przez Habilitanta przykładów UE stanowi w opinii publicystów portalu Fronda.pl zagrożenie z co najmniej kilku powodów: jego autorzy uważają, że cechują ją działania szkodzące Polsce, polskiej tożsamości oraz cywilizacji łacińskiej w ogóle. Jak zauważa Habilitant: "Budowaniu negatywnego obrazu Unii Europejskiej służyły również publikacje o charakterze sensacyjnym, które w sposób znany z pism tabloidowych opisywały prawdziwe i rzekome absurdy unijnych regulacji prawnych (...)" (s. 229).

Ostatni rozdział pracy Autor poświęcił analizie grafik i tytułów, przy okazji grafik i fotografii nie do końca fortunnie argumentując (skądinąd słuszny zamiar uzupełnienia badań publicystyki o analizę towarzyszących jej elementów wizualnych), że potrzebę analizy obrazowania użytego w tekstach uzasadnia fakt, iż "zdobywanie wiedzy jest w znacznej mierze wynikiem procesów przetwarzania informacji wizualnych. Według szacunków około 75% informacji docierających do mózgu pochodzi ze zmysłu wzroku" (s. 230, cyt. Berger, 2012, s. 30-31), jako że tekst pisany dociera do mózgu również za pośrednictwem wzroku. Prezentowane przez Autora wyniki analizy potwierdzają wyraźną skłonność autorów portalu do zamieszczania bardzo niekorzystnych ujęć w przypadku oponentów politycznych i światopoglądowych, ew. grafik i zdjęć ich deprecjonujących/ośmieszających. Także sposób formułowania tytułów publikacji wykazywał w badanym okresie analogiczne prawidłowości, co pozostały przekaz publikacji.

W podsumowaniu Autor powtarza w większości uwagi i spostrzeżenia prezentowane w poszczególnych rozdziałach pracy, ponownie wyliczając zabiegi perswazyjne zidentyfikowane w publicystyce badanego portalu. Niestety, i jest to poważny brak, dr Piechocki nie podejmuje w zakończeniu swojej pracy próby prognozy, jakie skutki społeczne może przynieść obecność tak konstruowanych przekazów w przestrzeni publicznej.

Reasumując, zakres omówionego piśmiennictwa oraz prac badaczy, których ustalenia Habilitant uznał za istotne z punktu widzenia prowadzonego wywodu i zaprezentował w monografii przedstawionej jako osiągnięcie naukowe, świadczą o Jego dobrym rozpoznaniu i bardzo dobrej znajomości literatury przedmiotu. Sposób omówienia uzyskanych wyników analizy niestety nadmiernie eksponuje jednak Jego własną opinię i oceny. W pracy naukowej lepszym rozwiązaniem, jak miemam, w przypadku omawiania rezultatów takiego badania, byłaby prezentacja ustaleń - czyli zestawienie tego, jak informowano na łamach portalu Fronda.pl z tym, co na temat relacjonowanych wydarzeń i spraw udało się ustalić Badaczowi - bez ustawicznego podpowiadania Czytelnikowi, w jaki sposób należy oceniać podobną praktykę publicystyczną. Ocenę własną badanego zjawiska powinno się przedstawiać w podsumowaniu monografii, ew. wnioskach z badań. Normatywne interpretowanie wyników analizy już w trakcie ich prezentacji jest praktyką złą, naraża bowiem Autora, tych skądinąd - co warto podkreślić - z punktu widzenia warsztatowego rzetelnie wykonanych badań, na zarzut stronniczości. W sposobie prezentacji wyników razi również niestety często wzmiankowana i sugerowana przez Habilitanta ocena zakresu oddziaływania przekazu badanego medium na jego odbiorców, sugerujące, iż jest ono duże (skąd założenie, że odbiorcy Frondy.pl są mniej krytyczni wobec jej niż np. odbiorcy Faktu wobec przekazu tego tytułu?). Autor co prawda wielokrotnie powstrzymuje się od wskazywania na działania publicystów Frondy jako działania zamierzonego (być może, jak wielokrotnie podkreśla Habilitant, jest ono wynikiem zwykłego braku rzetelności dziennikarskiej), jednak z jakiegoś powodu wyraża On opinię, iż zachowanie tego typu nie przystoi, czy też jest szczególnie rażące, w przypadku redakcji katolickiej. W opracowaniu naukowym znacznie lepszym byłoby wyjście od znaczenia zachowania standardów dziennikarstwa w ogóle w miejsce wyrażania opinii, iż pewnych mediów kwestia etyki powinna dotyczyć bardziej. Etyczne zachowanie, zgodne z normami dziennikarstwa jakościowego, bazującego na informacji prawdziwej i zaprezentowanej tak bezstronnie, jak tylko jest to możliwe, jest bowiem postulatem wartym realizacji przez wszystkie media, bez względu na ich orientację światopoglądową. Niemniej jednak wykonana przez Habilitanta analiza jest przekonująca, a jej wyniki trudne do podważenia. Realizacja badań, które wymagały tak detalicznej analizy przekazu (często również o charakterze porównawczym: w przypadku wielu wydarzeń dr Piechocki porównywał bowiem przekaz portalu Fronda.pl z przekazem innych mediów je relacjonujących), która dodatkowo wymagała także drobiazgowych badań faktograficznych w celu demaskowania publikowanych przekłamań, była ponad wszelką wątpliwość przedsięwzięciem niezwykle czaso- i pracochłonnym, a biorąc pod uwagę treść analizowanej publicystyki, także mocno eksploatującym Badacza. Została ona wykonana rzetelnie i solidnie, a jej zakres i metodologia nie budzą żadnych merytorycznych wątpliwości czy zastrzeżeń. W przyszłości zachęcam jednak Habilitanta, aby badając tematy budzące tak silne kontrowersje, starał się ograniczać do prezentacji

faktów i starał powstrzymać od formułowania normatywnych ocen na etapie ich prezentacji, tak aby zachować możliwie duży dystans wobec badanych zjawisk społecznych. Jest to oczywiście trudne w obecnej sytuacji, którą charakteryzuje tak głęboka polaryzacja dyskursu i społeczeństwa polskiego, ale właśnie dlatego niezbędne, by dyskurs naukowy pozostał obszarem refleksji obiektywnej i pozbawionej emocji.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta zgodnie z kryteriami wymienionymi w powyższym rozporządzeniu Ministra Nauki i szkolnictwa Wyższego

Działalność badawcza i publikacyjna [autorstwo i współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach w bazie JCR i/lub ERIH, współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach, autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych, impact factor i inne wskaźniki cytowań]

Obszarem zainteresowań naukowych Habilitanta jest - według Jego własnych deklaracji - proces komunikacji politycznej, a w szczególności obszar wykorzystania nowych technologii informacyjnych. Dr Marcin Piechocki interesuje się także metodologią i zastosowaniem analiz przekazów medialnych. Ten obszar zainteresowania zaowocował szeregiem opracowań naukowych (w sumie dziesięć publikacji), bazującym na rezultatach badań zrealizowanych przez Habilitanta w poznańskiej pracowni CAST (Content Analysis System for Television). Przedstawiony w dorobku naukowym wykaz opublikowanych prac wskazuje jednak na obecność jeszcze kilku innych, i jak się wydaje, także istotnych obszarów, w których dorobek Habilitanta jest wart podkreślenia.

Poza monografią przedstawioną jako osiągnięcie naukowe, Habilitant opublikował bowiem w sumie 31 prac naukowych (dwie kolejne zostały zaś zaakceptowane do druku), wśród których znajdują się opracowania poświęcone takim zagadnieniom, jak kondycja współczesnych mediów i środowiska medialnego (dziewięć publikacji), komunikacyjne aspekty procesu integracji europejskiej (pięć publikacji), niemiecki system partyjny (cztery publikacje), pluralizm mediów (dwie publikacje) oraz historia mediów (dwie publikacje). W sumie - poza monografią wskazaną jako osiągnięcie naukowe - na dorobek naukowy dr Piechockiego składają się zatem monografia (będąca pokłosiem jego pracy doktorskiej); dwie publikacje w języku niemieckim oraz trzy artykuły w j. angielskim, opublikowane za granicą (w Niemczech, USA oraz Rosji); szesnaście rozdziałów w pracach zbiorowych oraz osiem artykułów w czasopismach. Część publikacji Habilitanta – w sumie dziewięć pozycji – została przygotowana we współautorstwie.

Wart odnotowania jest również udział dr. Marcina Piechockiego w projekcie badawczym realizowanym przez konsorcjum naukowe w skład którego weszły UW, UJ oraz UAM w Poznaniu,

wykonującym badania na zlecenie KRRiT. W ramach tego projektu Habilitant był odpowiedzialny za realizację badań empirycznych oraz współtworzył raport dotyczący jednej z monitorowanych rozgłośni.

W marcu br. wskaźnik Hirscha dla publikacji dr Marcina Piechockiego wynosił 2, a liczba cytowań wg Publish or Perish wynosiła 10. W przekazanym do recenzji dorobku nie potwierdzono co prawda obecności publikacji naukowych w czasopismach, które znajdują się w bazie Journal Citation Reports (JCR) czy European Reference Index for Humanities (ERIH), niemniej jednak, jak wspomniałam powyżej, w dorobku Habilitanta znajdują się zarówno opracowania opublikowane w językach obcych (niemieckim i angielskim), jak i prace opublikowane za granicą.

Konferencje, sympozja, kongresy [udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji, wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych]

Po uzyskaniu stopnia doktora Pan Marcin Piechocki aktywnie uczestniczył w piętnastu ogólnopolskich, trzynastu międzynarodowych oraz czterech zagranicznych (trzykrotnie w Niemczech i raz w Rosji) konferencjach naukowych, wygłaszając referaty w językach polskim, niemieckim i angielskim. Wśród konferencji krajowych w Jego dorobku dominują jednakowoż wyraźnie te, które organizowane były w Poznaniu (w sumie czternaście wydarzeń konferencyjnych), tj. ośrodka macierzystym dr Piechockiego oraz ośrodkach z nim związanych, czyli np. Słubicach (kolejnych pięć konferencji). W tym kontekście warto więc zachęcić Habilitanta w przyszłości do bardziej aktywnego upowszechniania własnego dorobku także w innych ośrodkach akademickich w kraju.

Poza tym dr Piechocki brał udział w dziesięciu kolejnych wydarzeniach konferencyjnych (dziewięciu w Poznaniu i jednym w Moskwie), w których uczestniczył w charakterze dyskutanta, panelisty lub eksperta.

Dr Piechocki był także członkiem komitetu organizacyjnego pięciu wydarzeń konferencyjnych (czterokrotnie pełniąc funkcję sekretarza), a także współorganizatorem międzynarodowej szkoły letniej "New Challenges for Political Research" (projekt realizowany w kooperacji UAM w Poznaniu, Uniwersytetu Łódzkiego, Immanuel Kant Baltic Federal University oraz National Research University Higher School of Economics).

Działalność organizacyjna, krajowa i międzynarodowa [członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych, staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich, uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych, kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach, udział w konsorcjach i sieciach badawczych, kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych, nagrody i wyróżnienia]

Po uzyskaniu stopnia doktora Pan Marcin Piechocki uczestniczył w siedmiu projektach naukowych, w których był (w części nadal jest) członkiem zespołów badawczych i pełnił funkcję wykonawcy. Wyjątek w tym zakresie stanowi projekt wymieniony w wykazie dorobku jako ostatni, w którym Habilitant jest koordynatorem prac badawczych w zakresie metodologii kwantyfikowania i wartościowania przekazów medialnych.

I tak oto w dorobku Habilitanta znajdują się dwa projekty międzynarodowe, tj. grant "Polska-Niemcy-Rosja-Unia Europejska w XXI wieku, problemy i wezwania", realizowany we współpracy z uniwersytetem w Poczdamie oraz w moskiewskim Uniwersytecie Przyjaźni Narodów, a także projekt "Rethinking Regional Studies: The Baltic-Black Sea Connection, nadzorowany przez Education, Audiovisual and Culture Executive Agency. Na uwagę zasługuje również projekt "Uniwersytet Jutra", realizowany w UAM w Poznaniu z funduszy Unii Europejskiej. Pozostałe cztery projekty to krajowe przedsięwzięcia badawcze, finansowane m.in. przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (projekty "Pomost na rynek pracy" oraz "Estymacja skuteczności działań sponsoringowych i lokowania produktów..."), Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego (grant "Rola mediów w kreowaniu aktywności fizycznej..."), a także środków własnych Collegium da Vinci w Poznaniu (projekt "Rola środków przekazu w transferze wiedzy ekonomicznej"). Poza tym Habilitant brał udział we wspomnianym już wcześniej konsorcjum badawczym tworzonym przez UW, UJ oraz UAM, realizującym badania na zlecenie KRRiTV (projekt "Analiza empiryczna zawartości mediów publicznych w roku 2015 - badanie zgodności z planami programowo-finansowymi nadawców publicznych"). Za działalność naukową w swojej karierze Pan Marcin Piechocki został wyróżniony nagrodą Rektora UAM w Poznaniu oraz - dwukrotnie - nagrodą Dziekana WNPiDz UAM.

W kontekście współpracy zagranicznej warto wspomnieć, iż Habilitant w swojej karierze dwukrotnie podejmował wyzwanie prowadzenia wykładów w zagranicznych ośrodkach naukowych, co zaowocowało dwoma pobytami gościnnymi w ramach programu ERASMUS+ Staff Mobility for Teaching na uniwersytetach partnerskich w Poczdamie i Bańskiej Bystrzycy.

W odniesieniu do innych obszarów działalności organizacyjnej wskazać należy, iż Habilitant wielokrotnie uczestniczył w pracach periodyków naukowych, a także inicjował i brał udział w licznych przedsięwzięciach medialnych poznańskich uczelni i szkół.

Od 2003 r. Habilitant jest współpracownikiem miesięcznika "Życie uniwersyteckie" (pismo wydawane przez UAM w Poznaniu), w którym opublikowano kilkadziesiąt artykułów jego autorstwa. W okresie pomiędzy 2007 a 2015 rokiem był On ponadto m.in.: redaktorem naczelnym i wydawcą miesięcznika "Kierunek Studia" (2007-2009); redaktorem naczelnym kwartalnika akademickiego "Akademickie B+R" (lata 2010-2014), tj. pierwszego w Polsce periodyku o tematyce współpracy nauki i przemysłu; redaktorem kwartalnika "Forum Uniwersytetu Ekonomicznego" (2011-2013, ponad

dwadzieścia publikacji), wydawanego przez Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu; redaktorem portalu "Czas Zawodowców" (2012-2015, ponad sto publikacji), który działał w ramach programu "Akcelerator Wiedzy Technicznej". W 2008 r. dr Piechocki był także jednym z inicjatorów stworzenia na WNPiDz UAM gazety studenckiej "Fenestra", a w 2013 r. również nowego oblicza pisma uczniowskiego "Teen Idea".

W odniesieniu do działalności związanej z pracą periodyków naukowych, należy wspomnieć, iż w latach 2008-2011 Habilitant pełnił funkcję sekretarza redakcji periodyku "Media dawne i współczesne", a od 2007 r. jest członkiem Kolegium Redakcyjnego "Rocznika Integracji Europejskiej". Jest On również recenzentem takich pism, jak "Środkowoeuropejskie Studia Polityczne" i "Refleksje".

Pan dr Marcin Piechocki jest członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych, a także Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej.

Działalność dydaktyczna [osiągnięcia dydaktyczne, opieka nad doktorantami]

Wśród zajęć dydaktycznych prowadzonych przez Pana dr. Marcina Piechockiego znajdują się wykłady i ćwiczenia prowadzone w macierzystej placówce w ramach takich kursów, jak: *Polski system medialny*, *Nowe media w komunikacji*, *Nowe media w służbie polityki*, *Reklama i marketing*. Ponadto Habilitant prowadzi również szereg fakultatywnych przedmiotów autorskich, wśród których wymienić należy *Lektorat mediów - od informacji do manipulacji* oraz *Nowoczesny marketing*.

Od ponad dekady Habilitant prowadzi także seminarium dyplomowe i jest promotorem 92 prac licencjackich. Dr Marcin Piechocki pełni również funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich, z których jeden został z powodzeniem zakończony obroną, która odbyła się w październiku 2018 r.

Poza realizacją kursów przewidzianych w programie studiów, w ramach działalności dydaktycznej Pan dr Marcin Piechocki dwukrotnie (2003, 2004) był współorganizatorem 7-dniowych warsztatów dziennikarskich dla polskich i niemieckich studentów w ramach projektu "Europejska Wiosna", a przez dwanaście lat (2001-2013) rokrocznie organizował On także seminaria dla polskich i niemieckich studentów z partnerskiej uczelni w Poczdamie.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż Habilitant kilkakrotnie otrzymywał nagrody i wyróżnienia za pracę dydaktyczną, przyznawane przez samych studentów poznańskich uczelni. W rankingu organizowanym przez studentów WNPiDz UAM dwukrotnie znalazł się w gronie najlepszych wykładowców, a w 2013 roku otrzymał również wyróżnienie NajDydaktyk studentów poznańskiej Wyższej Szkoły Bankowej.

Działalność popularyzatorska, ekspercka [udział w zespołach eksperckich i konkursowych, ekspertyzy i opracowania na zamówienie, popularyzacja nauki lub sztuki]

Istotną część dorobku Pana Marcina Piechockiego stanowi działalność ekspercka i popularyzatorska, która przybiera różne formy.

W ramach tej pierwszej w listopadzie 2017 r. Habilitant został zaproszony do udziału w debacie z posłami na Sejm RP, zatytułowanej "Kto zamyka usta dziennikarzom?", którą organizowała sieć Watchdog Polska wraz ze Świebodzin TV w ramach Objazdowego Klubu Dyskusyjnego "Wspólny Mianownik". Dr Marcin Piechocki jest również autorem ekspertyzy dotyczącej obecności tematyki senioralnej w przekazie mediów, której wyniki prezentował podczas posiedzenia Miejskiej Rady Seniorów w Poznaniu (publikacja w periodyku Wielkopolskiego Towarzystwa Kulturalnego).

Absolutnie godna pochwały jest ponadto aktywność popularyzatorska Habilitanta, który w swojej karierze wygłosił ponad 50 wykładów otwartych na terenie województw wielkopolskiego i lubuskiego, a także prowadzi wykłady dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Dr Piechocki prowadzi również liczne zajęcia dla uczniów poznańskich szkół różnego szczebla, a 2015 i 2017 roku zorganizował konkursy na najlepszą gazetkę szkolną.

4. Wniosek końcowy

Dorobek i życiorys naukowy dr. Marcina Piechockiego pozwalają mi stwierdzić, iż Badacz ten **jest zdolny do samodzielnego prowadzenia badań naukowych, jak i posiada doświadczenie i umiejętności badawcze oraz predyspozycje do tego, aby wносить istotny wkład na rzecz dyscypliny.** Zarówno przedstawiony dorobek, zróżnicowany i dojrzały, jak i jakość przeprowadzonego wywodu naukowego w monografii przedstawionej jako osiągnięcie naukowe, są powodami, dla których **uwzględam, że wkład doktora Marcina Piechockiego w rozwój nauk o polityce jest znaczący.** W związku z tym stwierdzam, że **wniosek Habilitanta może być przedmiotem dalszych etapów procedowania odpowiedniej komisji.**

Kraków, 5 sierpnia 2019 r.

podpis Recenzenta